

LIVHUSAREN

KUNGL LIVREGEMENTETS HUSARER

och

LIVHUSARERNAS KAMRATFÖRENING

LIVHUSAREN

SEKUNDCHEFEN HAR ORDET

Få hörn i vår värld visar upp en lugn och stabil utveckling eller är fria från inkapslade konflikthanledningar. I vissa områden pågår krig. Väntat försvarsbeslut innebär att anslagen begränsas. Det måste gå att nå goda utbildningsresultat ändå. Situationen manar emellertid till eftertanke. Det krävs män som tror på framtiden och som kan omsätta tron i fransynt insats för idé och för förband. Det gäller att se långt och tänka fritt. Krave gäller oss alla.

Krigsförbanden behöver väl utbildade befäl och soldater. Insikt och framåtanda leder till framgång i arbetet för detta. Att nå målet på ett rationellt sätt är i dag och i morgon mer viktigt än någonsin. Det är att lyckas.

Framgångar bygges på den anda vi ärvt. Den skall vi bevara och stärka.

En åldersklass rycker ut. Jag hoppas ni alla förstått och upplevt den självdisciplin, den laganda och det kamratskap som övervinner svårigheter. Kamratskap — prövat under lång tid — kan bli en tillgång för hela livet. Tidigare livhusarer kan tala om detta för er. Gamla och unga finner varandra i kamratföreningarna, där de unga kan ge förnyelse. Sök er dit!

Välkomna åter när ni kallas för att tjänstgöra i krigsförband.

En ny åldersklass rycker snart in. Under året skall cirka 650 man grundutbildas; cirka 100 reservofficerare skall få vidareutbildning i underrättelsetjänst. Vi har en stor uppgift att lyckas med. Alla resurser behöver utnyttjas. Investeringar pågår för att förbättra dem.

Quarsten

Något om den indelte husaren, rusthållaren och rusthållarhästen

Fältlag från Sannahed 1903 på Vadsboskvadron: Från vänster 70 Witte, 72 Friberg, 69 Lövgren, 62 Bång, 80 Nord, 75 Kylén, 84 Sahlin, 82 Jonsson, 78 Ekstrand, 83 Bäckman, 81 Larsson, 71 Hasselberg, 73 Ak, skolpojken, artikelförfattaren, sedermera fanjunkaren E. B. Larsson.

I Handbok för Hussaren av år 1854, vilken lämnats som gåva till göteborgsskavdronen av majorskan von Wachenfelt, maka till framlidne livhusaren, majoren Einar von Wachenfelt, föranleder ovanstående rubrik.

Några utdrag ur nämnda handbok:

§ 1. Grunden derföre

En rättskaffens Hussar har en oskrymtad gudsfruktan samt en orubblig trohet och kärlek till Konung och Fädernesland.

§ 2. Ordres

Förmans Ordres skall han hörsamma, samt med noggrannhet och skyndsamhet verkställa. Då honom anbefalles, att ensam eller såsom befälhavare öfver kamrater utföra någon förrättning, skall han ofördröjligen aflämnas rapport öfver värkställigheten till den, som befallningen giwits.

§ 3. Tjenste-åligganden

Sina skyldigheter i och utom tjensten skall han beflita sig om, att väl känna och noggrant uppfylla. Om-sorgsfullt skall han bemöda sig, att under täflan med kamrater vinna färdighet i ridning och wapnenss rätta bruk.

§ 4. Skyldigheter emot Förmän

Förmän skall han i och utom tjensten wisa wördnad, utan afseende på om desse höra till eget eller främmande Regimente eller Corps.

§ 5. Skyldigheter emot kamrater

Emellan kamrater skall enighet, wänskap och hjälpsamhet råda. Men förmärker man något wanhederligt eller brottsligt å färde wara, bör sådant, i öfwerensstämmelse med den aflagda krigsmannaeden afstyras, och förhållandet dessutom ofördröjligen anmälas till närmaste befäl. Förhåller sig Hussaren an-norlunda, anses han som medbrottslig.

§ 9. Klädsel och hållning

Hussaren skall kläda sig noggrant efter de föreskrifter, som gifna äro, så att dess klädsel må på en gång wara ändamålsenlig och prydlig. Han bör derjemte i allmänhet och synnerligen då han är klädd i uniform, gifwa akt på sin kroppsställning och gång, så att en krigisk hållning må hos honom öfvergå till wana. Hans ställning bör wara sträckt utan stelhet, hans gång ledig och lidande, hans uppsyn frimodig och hela hans yttre tillkännagifwa raskhet och skick.

§ 10

Wid Gudstjenst, Ting, Marknad, Auktion, Bröllop, Begrafning eller öfriga tillfällen, då en större folksamling är att förmoda, skall Hussaren wara snyggt och ordentligt klädd. Uniformspersedlar, egna eller Kronans, få icke begagnas tillika med civila kläder, med undantag af släpmössor och sporrar.

§ 58. Hussarens förhållande till Rusthållaren

Hussaren skall med höflighet och anständighet bemöta sin eller sine Rusthållare; aldrig med stridighet utfordra sina rättigheter, utan, om dessa honom förhållas, sådant hos Sqwadrons-Chefen till rättelse anmäla; att fordra något utöfwer kontraktet ware sig drickspenningar eller annat, är stängt förbjudit.

§ 59. Torp eller andra löneförmåner

Har Hussaren torp, bör han detsamma wäl wårda och widmakthålla. Tager Hussaren afsked eller dör han efter den 14 Mars, behåller han i första fallet, eller enkan eller arfwingarna i det andra, torpet till därpå följande 1:a Oktober och njuter det årets gröda; inträffar wacansen efter den 1:a Oktober behålles torpet till den 14:e Mars, och bör då efterträdaren ersätta kostnaden för höstutsädet. I båda fallen är det tillåtet att vid torpet uppfodra den inbergade grödan. Enligt samma grunder behåller Hussar eller dess arfwingar de löneförmåner han haft då han icke innehaft torp, såvida ej genom uppgjort Kontrakt annorlunda är bestämdt.

§ 60. Hästens och persedlarnas wård

Om Hussaren förmärker, att Nummerhästen eller munderingen å Rusthållet wanskötes bör han sådant hos sin närmaste förman anmäla. Wid förestående uppbrott till möten eller commendering, bör Hussaren wäl putsa och iordningsätta sina munderingspersedlar, samt tillse, att hästen blifwer skodd. Wid uppbrott skall Hussaren så tidigt begifwa sig från Rusthållet, att han, ridande i skridt, ofelbart på anbefalld tid kan inträffa på samlingsstället, och bör han, då han går till Regimentsmöte eller Sqwadronsmöte till häst, wara försedd med prestbetyg.

§ 61. Hemmarsch från Commendering

Wid hemmarsch från möten och commendering och sedan Sqwadronen är upplöst, åligger det Hussaren wid strängt straff, att i skridt, utan uppehåll och på den genaste eller annars särskildt anbefallda wäg marschera till Rusthållet, samt der ordentligt avlämna häst och mundering; den sistnämnda bör derefter rengöras, och den defektsedel Hussaren af sitt befäl emottagit, bör han till Rusthållaren framlemnna.

Örebro 1854

R. M. Lindh

I Soldatinstruktion av 1769 stadgas:

Soldater bör wara oförskräkta, trogna, nyktra och lite högfärdiga, då äro de hedrade, undgår straff, vinna sina förmäns kärlek, bibehålla hälsan och nödlös utkomst. I fält skall han medföra: salt, ingefära,

lök och fotsockor av linne smorda med talg. Kvicksilverpreparat insytt i byxgjorden mot ohyra. Socker och spindelwäv bra läkemedel mot sårskador.

Uppväxt i ett husartorp tillhörande Vadsbo skvadron har jag en rätt klar bild utav förhållandet: husaren, rusthållaren och rusthållshästen, vid tiden omkring sekelskiftet.

Vid genomläsandet av förenämnda »handbok» finner jag, att tillämpningen av dess innehåll stämmer förwånansvärt wäl med den ordning, disciplin och goda husarandan som var rådande bland de indelta husarerna vid den rubricerade tiden.

En kort sammanfattning

Kyrkobesök på söndagarna var obligatoriska. Kärlek till kung och fosterland var nog så äkta. Order och uppdrag utfördes omedelbart och med största noggrannhet.

De indelta husarerna var alltid snyggt och wäl klädda såväl i uniform som i civil klädsel. Husarerna hade god omtanke angående hästens skötsel och wård då den stod hus rusthållarna. Det var flera sådana om samma häst.

Gårdarnas storlek var avgörande hur lång tid han skulle vara på de olika gårdarna. Ett tidsschema var uppgjort gårdsägarna emellan. Rusthållarna, lugna och sävliga wadsbobönder, som brukade den styva lerjorden med oxar som dragare. Om häst fanns utfördes endast lättare körslor med den. Vad jag kan minnas kördes aldrig rusthållshästen. Efter regementsmötet på hösten gick hästen på gräsbete tills tiden var inne för uppställning. Han fick då i regel stå i stallet hela veckan. På söndagarna besökte husaren rusthållaren och tog ut hästen för rastning. Det enda tillfället som husarerna hade tid därtill. Arbetstiden var nämligen vid sekelskiftet från solens uppgång eller kl. 5 till solens nedgång eller kl. 8.00 em. De små husartorpen gav icke full bärgning åt husaren och hans familj. Ofta var barnaskaran stor. Mellan mötena på Sannahed, Örebro och Skövde arbetade han på de större gårdarna mot dagspenning. Några sysslade med stenhuggeri, snickeri och annat hantverk. Det fanns även de som köpt sig något litet jordbruk, sammanlagt med husartorpet gav det den behövliga, men knappa inkomsten.

Rusthållarna och husarerna var mycket goda vänner, således ett gott förhållande rådde emellan dem. De kunde ge varandra en hjälpande hand då det behövdes.

Hästens mundering förvarades hos rusthållarna och följde hästen. Putsen sköttes av husaren. Uniform och sabel förvarades hos husaren.

Hästen behövdes rätt ofta på befäls- och rekrytmöten i Örebro eller Skövde. Förläggningen i Skövde var då beläget i närheten av Bryggeriet Nordstjernen med ridhus och stallar vid Sandtorget, således norr om staden. Mina minnesbilder härrör som tidigare nämnts från en grupp av husartorp vid Vadsbo skvadron, belägna i byarna Flistad, Odenslunda, Snarvad, Götlunda och Lunne, med närmaste järnvägsstation Tidån. Husarerna: 75 Kylén, 78 Ekstrand i Flistad, 72 Friborg, 73 Ask, 80 Nord i Odenslunda, 81 Larsson, 82 Jonsson i Snarvad, 62 Bång, 69 Lövgren i

Forts. på sid. 13

Signalpluton 1967–68 – ”Bäst i milo Väst”

Det var ett befäl som fick mig att bli signalist. Han vet nog inte om det förrän han läser detta, men det var faktiskt hans ord när det talades om signalisttest som tände en liten gnista i mig: »Ni som är intresserade av sån't där kan naturligtvis anstränga er litet, men ni andra kan väl göra en mera halvhjärtad insats. När vi jägare är ute i busken och har kul sitter de där signalisterna i ett tält och skriver». Den sista meningen utlöste ett visst mummel i de djupa GCS-leden och över veckoslutet bestämde jag mig för att här skulle både hjärta och hjärna användas till fullo. Det hjälpte och jag blev signalist utan att offentligt anmäla mig till det.

Alldeles efter det underbart soliga övningsuppehållet i juli blev femton befälselever flyttade (läs befordrade) till andra skvadron. Av dem var två kockar, fem mc-ordonnanser och åtta signalister. Under andra veckan levde vi ett härligt lägerliv på västkusten och det blev inledningen till en omväxlande och intressant, men sällan slitsam höst. Den tid som vi på signalpluton inte använde till telegrafiutbildning använde vi till att visa vilken pluton som var bäst. Bäst i vad? Nästan allt! Det började redan på västkusten: En liten stafett. Signal vann. Därefter en utbildningskontroll som omfattade exercis, terrängtjänst, träffbildsskjutning och »inre tjänst». Vi var bäst i exercis och skjutning och jämnbördiga för övrigt. Två tredjedelar av skvadronens skyttemedaljer hamnade hos signal och på en punkt var vi absolut oslagbara: Putsen på marschskorna. Våra marschskor var blankare än de övrigas permissionsskor.

Ganska snart kom man på de andra plutonerna underfund med att vi hade det bra på signal. Åtskilliga är de gröna ansikten som vi signalister skådade då vi åkte förbi i våra nya välutrustade stabsbilar, och det var heller inte så populärt att den enda förbandsövning som vi skulle vara med på under hösten var

julslutövningen. Signalisterna tillbringade inte en enda natt utanför kasern förrän under julslutövningen.

Men riktigt alla besvärligheter slapp vi inte undan: Den dag i oktober då övriga delen av spaningskvadronen for ut på sin första förbandsövning hade signalpluton »tvåmilamarschen». Det var inte precis några glädjetjut som utbringades i telegrafisalen då rustmästare Karlsson råkade titta ut genom fönstret och utbrast: »Nej, titta på fan, årets första snö i Skövde». När vi sedan knallade iväg efter lunchen hade det kommit en dryg decimeter blöt snö och mera var på väg. Jag skall inte säga att vinden var besvärande, nej, den var nästan outhärdlig. Men det hindrade inte att alla klarade provet, många med mycket fina tider.

Det började dra ihop sig till julslutövning — höstens klimax — en illa beryktad »operation överleva». Vi började träna i oktober med snabba enmilamarscher med cirka femton kilos packning. Vi hade inte så mycket annat fysisk träning i höstas och det var nog dessa marscher som drog upp vår kondition till den nivå som behövdes för att klara julslutövningen. Visserligen var övningen inte på långa vägar så hård som under tidigare år, men en rätt så stor ansträngning var den i alla fall, särskilt för oss signalister som inte hade någon fältvana.

Arméinspektören, överste André, följde övningarna ett par dagar och vid ett tillfälle då han besökt andra spaningspluton, kom han bl a att intressera sig för mig, som hade en radio på ryggen. Han frågade om jag hade samband. Jag svarade att jag hade haft det för en stund sedan och hade passning endast tio minuter varje timma. Han bad mig göra ett förbindelseprov, eftersom han visste att skvadronsstaben hade ständig passning. Jag fick emellertid inget svar på mina förtvivlade anrop och så småningom kom vi fram till att batteriet var slut.

Forts. på sid. 11

4 timmar 41 minuter under lumpartiden

Det var en disig dag i mars, som K 3:s husarer fasade för. Den dagen hade högre instanser på K 3 beslutat att vi skulle genomgå ett kraftprov.

Ur 1. splut startade 28 viljestarka vätrar att genomlida 3,5 mils marsch runt Skövde-traktens leriga vägar.

Viljan stärktes då vi hade den idealiska förutsättningen med två MP-plut startande före oss. Taktiken var att gå ut så hårt som möjligt och öka efter som. Humöret steg då vi strax utanför Segerstorp fick ögonkontakt med 8. MP-plutonen.

Här hade vi nu en god rytm i marschen. Vi knapade in minut för minut på MP. Efter cirka 8 km från start passerade vi. Här släppte ett av MP-plutonens befäl.

Detta möjliggjorde för MP-plutonen att forcera starkare och på så vis hålla ett för oss mycket oroande nära avstånd.

Under denna nu högt uppskruvade marschtakt kunde man höra både en och flera kommentarer där det ej sparades på humor och friska inslag.

Efter 17 hårda kilometer kunde vi nu skymta matkontrollen, som stack fram vid strategiskt placerade hus.

Där framme vid ett av husen, en lada förresten, hade nu vår pluton en plan i bakfickan. Den ena laduväggen utgjorde ett gott skydd för vår spluton och där var fritt från insyn av våra konkurrenter.

Vi tog nu chansen att ytterligare stärka vår ledning genom att äta snabbt och vara marschfärdiga inom tio minuter.

Under tiden var våra konkurrenter sysselsatta med att så grundligt som möjligt få njuta av förträffligt rotmos och korn och hinna se om sina sargade fötter. Ja, riktigt pusta ut och ta vara på den halvtimme som stod oss alla till förfogande. Öväntat sprintade vi då ut ur vår gömma och kunde läsa i deras långa ansikten, där de stod i kalsonger och bara överkroppar, att de ej fattade vår överraskande plan.

Till vår fördel hade nu följande skett: Vi lämnade två MP-plutoner ätande, stående, sittande efter oss på ett betryggande avstånd. Och det var för oss att öka och bibehålla vår ledning. Men det skall i rimlighetens namn erkännas, att vi kände oerhörda smärtor. Ben- och lårmuskler blev stumma. Fötter sved och skavdes, grabbar förlängde kön i plutonen. Befälet röt och skrek att vi måste hålla ut och hjälpa varandra fram till målet.

Under dessa förhållanden sjönk våra kämpatag betydligt, men vi lyckades hålla kvar vår starka ledning före MP-plutonerna. Med slit och krämpor kom vi fram till andra och sista kontrollen, där vi erhöi uppgift att vår ledning räckte till för våra mest fruktade konkurrenter, Pv-plutonen, med hela 10 minuter.

Detta och den stärrpande apelsinsaften vid kontrollen gav oss en rejäl injektion till fortsatt kämpavilja längs bättre vägar och mot ett efterlängt mål.

Vid Tovatorp, där det ännu var kilometer kvar, började vi skönja slutet på detta kraftprov.

Allting började kännas lättare och plötsligt hördes

röster från täten som skriker ut »K 3 kasern». Jublet blev enormt och segerrusigt *sprang* vi in mot mål.

Tiden 4 tim 41 min. Känslan obeskrivlig. Duschen efteråt en dödsskön självupplevelse. Konkurrenterna långt efter oss. Förvisso inte öväntat att MP blev kraftigt distanserade, men att vår 2. spluton hamnade på jumboplats förlåter vi inte. 3. skv borde haft sina tre samtliga plutoner på medaljplatser.

1:a spaningspluton, 3. skv, K 3

Med detta nummer av Livhusaren är det dags för redaktören att tacka och säga adjö. Den 1. oktober inträder han i pensionsåldern och det är tid för en yngre och friskare kraft att ta vid. Vem som blir efterträdare är i skrivande stund ej bestämt.

Det är inte lätt att med frivilliga krafter hålla vid liv en tidskrift som Livhusaren. Efter att ha redigerat sitt tionde nummer vill redaktören därför allvarligt påminna läsarna om att det är nödvändigt med en mer aktiv medverkan om tidskriften i fortsättningen skall kunna utkomma. Det går inte att skjuta ifrån sig ansvaret och säga att det får andra klara! Alla måste hjälpa till att dra lasset!

Ekonomin klarar sig inte utan ett tillräckligt antal annonser. I annat fall blir prenumerationspriset så högt att ingen vill betala för tidskriften. Det finns några eldsjälur, som troget hjälpt till och skaffat annonser. Men fler måste träda till och lämna sin medverkan!

I den aktiva medverkan som efterlyses ligger också bidrag till innehållet. Härvidlag har både äldre och yngre visat ett något livligare intresse. En del av de äldre bidragen har ännu inte kunnat publiceras. Det måste i varje nummer vara en viss balans mellan gammalt och nytt. En del av de insända artiklarna är dessutom till sitt innehåll ganska lika, och måste av den anledningen sparas en tid.

Det som framför allt saknas, och som det skulle vara intressant att få fram, är minnen och historier från åren 1914—1945. Här finns en stor lucka, som behöver fyllas.

Många drar sig kanske för att relatera händelser som ligger relativt nära i tiden. Det är ganska naturligt, men bör dock inte avhålla någon från att sätta sig ner och skriva. Tyvärr är det så att minnet blir sämre med åren, och därför är det nödvändigt att inte dröja. För framtida historieforskning är det i hög grad önskvärt att få fram detta material. Om någon sedan inte vill ha det publicerat nu, så är det bara att säga ifrån. Det kommer att respekteras. I arkivet på K 3 ligger minnena säkert förvarade men ej glömda.

Ja, det här var några tankar och önskemål för framtiden. Den avgående redaktören tackar ännu en gång och önskar Livhusaren en lycklig framtid med aktiv medverkan från läsekretsen.

Erik Hedenstierna

Oh, dessa kvinnor

4. och 5. skvadron gick högvakt i Stockholm i februari. För första gången i historien skulle MP uppträda i polisutrustning under bevakning av Kungl. slottet. Följaktligen kom grabbarna från K 3 att väcka en sjuårdeles uppmärksamhet under vakttiden. Detta var något nytt, även för gemene man i Stockholm, och satte myror i huvudet på mången åskådare. Klarast belyses kanske nyfikenheten av nedanstående lilla episod.

8. pluton gick på vakten 24. februari och bland de grabbar som befann sig i vaktstyrkan återfanns författaren till dessa rader.

Under uppställningen före marschen genom stan fick jag helt ofrivilligt och något stressad göra lite reklam för namnet MP. Fanjunkare Dahlman marscherade in med plutonen på Sergels torg för att där lämna av till skvadronschef, tillika pågående vakt-havande kapten, ryttmästare Westergren. I sedvanlig ordning kommenderades »vänster om» och »rättning mittåt». Mellan order »rättning mittåt» och nästa kommando som är »Giv akt» lämnas den arme soldaten helt åt sig själv för att medelst fotförflyttning förpassa sig till sin absoluta rätta position inom vaktstyrkan.

Ehuru jag var 3. avlösning av gevärsposterna kom jag att stå längst ut till vänster i bakre ledet, till allmänt beskådande — eller i varje fall till noggrannt granskande av en medelålders dam. Vi råkade få ögonkontakt just vid ödesdigra »vänster om». Damen fattade raskt sitt beslut och styrde med raska steg rätt mot min arma lekamen.

Fanjunkare Dahlman höjde sin välljudande stämma till »rättning mittåt», men inte blev det nån rättning för 470113-611 Johansson inte. Oh nej! En viss medelålders dam med brett leende tyckte annorlunda. En fast hand grep om min arm och höll mig kvar trots mina avsikter att avlägsna mig i motsatt riktning mot vad sagda dam önskade. En glättig röst

undrade helt obekymrat vad MP måtte betyda och vad vi egentligen var för något.

En militärpolis är *alltid* en sansad, samlad och lugn person, som därtill *alltid* visar vänlighet och förståelse för frågvisa damer — även om frågan kommer under mindre lämplig tidpunkt. Efter att ha fullgjort mina ovan nämnda skyldigheter drog jag mig med ett något stelt *men* vänligt leende loss och hastade någon sekund för sent in på min plats.

Jag tror ingen såg min lilla fadäs och hoppas heller ingen såg de svettdroppar som försiktigt kröp fram på min panna. Resten av högvaktstiden gick utan komplikationer. 611 Johansson och 8. plut skötte sig oklanderligt liksom tidigare plutoner gjort och återvände med minst en ny erfarenhet hem — hur det känns att gå högvakt. Jag återvände med två ovan nämnda och — ja, ni förstår — — — dessa kvinnor.

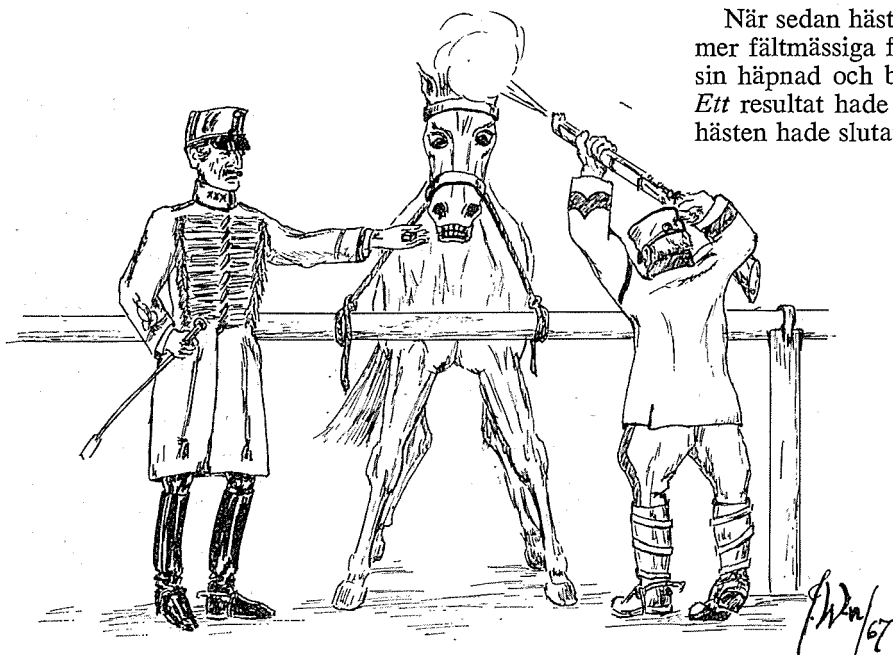
Olle Johansson, 8. plut, 5. skv

Hästpsykologi

Ryttmästare X hade en egen tjänstehäst, som var skotträdd. Detta förhållande var synnerligen besvärande såväl under fälttjänster som inte minst vid fältskjutning med pistol till häst, vilket senare ibland förekom som tävling för officerarna med obligatoriskt deltagande. Något måste tydligen göras, om han skulle behålla den för dyra pengar inköpta hästen, och en dag ansåg sig också X ha funnit på en metod att bota skotträdsflan. Sedan hästen bundits stadigt fast med dubbla grimskäft, beordrade han sin hästskötare att avfira lösa skott, hållande en karbin nära hästens huvud. Omedelbart efter varje skott sträckte X fram sin hand mot det förskrämda djuret och bjöd på en sockerbit. Avsikten var uppenbarligen att hästen i fortsättningen skulle komma att förbinda skottlossning med uppmuntrande och angenäma förnimmelser.

När sedan hästens reaktioner kom att prövas under mer fältmässiga förhållanden, fann ryttmästare X till sin häpnad och besvikelse att skotträdsflan satt kvar. *Ett* resultat hade emellertid »behandlingen» medfört: hästen hade slutat att förtära socker.

Från kamratföreningarna

Kamratföreningens i Stockholm årsmöte ägde rum fredagen den 1 december 1967. Genom välvilligt tillmötesgående av ryttmästare C. G. Sandwall — bryggeringenjör vid Prippbryggerierna — hade detta företags förnämliga mässlokaler inom München bryggeriets områden vid Södermälärstrand ställts till föreningens disposition.

Samlingen skedde i konferenslokaler i villa Ludvigsberg, där årsmötesförhandlingarna ägde rum. Dessa leddes av ordföranden ryttmästare Thorsten Grill. Styrelse och revisorer omvaldes. Därefter överlämnade ordförande överstyrelsens förtjänstmedalj till vice ordförande, bankdirektör L. Sundé, samt klubbmästare P. Persson för deras pliktrogna och uppoffrande arbete inom föreningen allt sedan dess grundande 1934.

Sedan denna del av programmet var överständet tågade vi — cirka 30 husarkamrater — en trappa upp till bryggeriets representationsvåning för att intaga den sedvanliga kamratmiddagen. Vid det festligt dukade bordet satt på hedersplats ryttmästare Otto Sandwall. Bland övriga deltagare vid middagen märktes överstarna Bergensträhle och Swedenborg samt major G. Burman. Ordföranden utbringade konungens skål och regementet hyllades. Efter middagen intogs kaffe i de trevliga sällskapsrummen.

Senare under kvällen kåserade ryttmästare C. G. Sandwall om en semesterresa till Kashmir. Talaren berättade på ett medryckande sätt, beledsagad av vackra bilder, om denna högaktuella del av vår värld. Ordföranden framförde kamraternas tack till C. G. Sandwall både för det intressanta kåseriet och för att vi beretts tillfälle att få komma till Ludvigsberg. För att bekräfta föreningens tacksamhet mot C. G. Sandwall för alla de gånger han har varit för-

eningen och kamraterna behjälplig vid dylika tillfällen, överlämnade ordförande föreningens guldnål.

Kvällen avslutades på sedvanligt sätt med kamratlig samvaro under den allra bästa stämning i utomordentligt trevliga lokaler.

Sekreteraren

Vid livhusarernas högtidsdag den 4. december 1967 samlades traditionsenligt kamratföreningens medlemmar vid K 3 för att delta i festligheterna.

Efter lunch, som utspisades i Lundasalen, samlades ett 30-tal livhusarer till årssammanträde under ledning av föreningens mångårige ordförande, major G Schildts ordförandeskap.

Efter föredragning av års- och revisionsberättelserna beviljades styrelsen full och tacksam ansvarsfrihet.

Av revisionsberättelsen framgår att behållningen till nästa år utgör kr 2.395: 13. I denna behållning ingår dock kr 2.000: — som utgör »Gustaf A Klingspors donationsfond».

För att försöka förbättra föreningens ekonomi beslöts uppdraga åt polisassistent E Björk att undersöka möjligheterna att anordna ett lotteri.

Sammanträdet beslöt att till Skövde Lottakår utbetala kr 50: — för deras förnämliga insatser i samband med K 3:s högtidsdag.

Underofficerskåren, K 3, erhöll ett hederspris à kr 50: —, som skall utlämnas till pristagare enligt kårens bestämmande.

Innan sammanträdet avslutades överlämnades till ordföranden, major G Schildt, som under år 1967 fyllt 60 år, föreningens nål i guld.

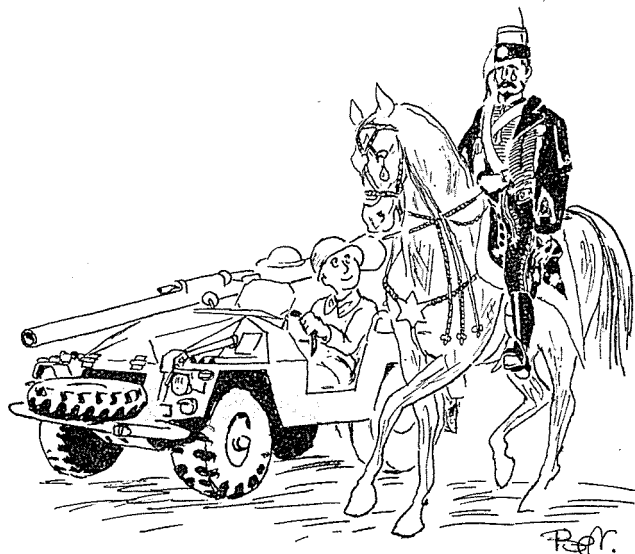
M Hjalmarson

Parad för standaret 1967

*Ack, sena tiders livhusar
Vad vet Du om hur förr det var
om sabelexercis till häst
i dolma och kandar.
Kanske Du sett en akvarell,
Husar'n som red i revbensspjell,
kanske Du hört av farfarstjär
hur sabeln blank husaren drar.
Men dolma, sabel och kandar,
symboler för en livhusar,
och hästens roll anses förbi.
Med bilar paraderar vi.*

Tillägnat C livskv med anledning av pv-parad 29/9 1967.

PETRUS KASTENMAN

R 68

En stor länsutställning med namnet R 68 kommer att avhållas på fältet söder K 3 22/5—9/6 1968.

Som avslutning på utställningen kommer söndagen 9/6 att anordnas

TOTALFÖRSVARETS DAG

För att visa försvarets hela bredd och dess olika aktiviteter har länets militära kamratföreningar inbjudits att delta enligt nedanstående.

Preliminärt tidsprogram:

Kl 1000—1100 Medlemmarna samlas på T 2 kaserngård. Fanor och standar medförs.

1100—1200 Lunch till självkostnadspris utspisas i T 2 matsal.

1215 Uppställning på T 2 kaserngård. Fanborg bildas av fanor och standar från länets militära förband. Medlemmar ur FBU och kamratföreningar bildar en marschkolonn. Fana eller standar bärs i täten på varje enhet.

1230—1300 Marsch med musik genom staden cirka 3 km — till utställningsområdet på övningsfältet framför K 3. Busstransport av äldre medlemmar om så önskas.

1308 Avlämning, enhetsvis, till garnisonschefen, överste Kjell Nordström, T 2.

1310 Garnisonschefens avlämning.

1310—1320 Högtidstal.

1320—1430 Uppvisning av enheter ur armén, marinen och flygvapnet samt civilförsvaret.

1430—2000 Tillfälle att kostnadsfritt bese bl a totalförsvarets stora materielutställning.

Livregementets kamratföreningar hoppas att så många medlemmar som möjligt möter upp!

H M Konungen

inviger

LÄNSUTSTÄLLNINGEN R 68

Skövde

onsdagen den 22 maj

Julslutövningen 1967

Efter flera hårda dygn av pulkdiragning och snöpulsning nådde vi äntligen målet. En kulle någonstans långt inne i det mörka Tiveden. En helt vanlig kulle, som just denna natt skulle bli vår topphemliga skvadronsbas. De sista stegen, uppför den branta slutningen, var outhärdliga. Svetten rann i små ilar nedför ryggen och benen hotade att vika sig under den tunga ryggbelastningen.

Efter att ha lagt ut en granismatta som var minst en halv meter tjock (åtminstone på de platser befälet skulle ligga) reste vi våra spanartält. Därefter slog vi oss ner i den vackra naturen och tillredde en utsökt middag, bestående av potatis, morötter, kålrot, korv, mjölk, apelsiner och choklad. Alla dessa godsaker hade tidigare på dagen tillförts oss via fallskärm. Denna fastnade förresten till vår obeskrivliga fasa i en hög tall. På platsen fanns lyckligtvis den spänstige och vige löjtnant Cederberg, som likt en apa svingade sig upp i det otillgängliga trädet, och skar ner vår proviant.

Senare på dagen nådde även de andra plutonerna och skvadronstabens vår hemliga samlingsplats. Redan efter någon timma låg skvadronsbasen tyst och stilla. Det var anbefallt vila. Mörkret sänkte sig sakta över det mystiska Tiveden. Den stilla friden bröts endast av regelbundna snarkningar från varje tält.

Så händer det! Kpistmatten. Alla i tältet satte sig förstkräcka upp. »Fienden!» . . .

Posten, som vid detta laget också hade vaknat, ryckte desperat i postlinan. Tältet skakade betänkligt under rycket från linan. Någon ropade »besätt eldställningarna». En våldsamt kamp började. Tjugo man i ett tolvmanstält och alla lika ivriga att hitta sina skor och sina strumpor. Efter ett litet inbördeskrig hade alla fått tag i sin utrustning och kommit ut till sina eldställningar. Eldgivningen, som nu var mycket intensiv, ekade runt om oss i mörkret.

Så småningom avtog elden, och ur natten hördes en mäktig röst: »Sluta skjut, ta fångar». Vilda tjut efterföljde detta kommando. Rop som »På de djävlarerna, slå dem», kunde urskiljas. Vi rusade upp ur våra eldställningar i hopp om att kunna efterfölja uppmaningen. I mörkret skymtade vi ett tiotal fiender komma springande mot oss.

Det blev ett vilt tumult. Mitt under detta upptäckte vi plötsligt att det inte alls var den lede fi vi kämpade med, utan våra egna. Vännerna hade förirrat sig till våra försvarsställningar och misstaget uppstod. Det hela rättades emellertid snart till. Fienden oskadliggjordes och Tiveden låg åter tyst och stilla.

Kl 4 på morgonen gick reveljen, och så började äntligen den sista dagen på 1967 års julslutövning. Detta var dagen som alla väntat på. Nu var tiden inne för det stora skvadronsanfallet. Fientliga grupperingar hade fastslagits med hjälp av rörlig spaning och vi hade från högre chef fått order att göra ett anfall.

Vi utspisades med några torra brödsivor och litet

ljum nyponsoppa. Tälten revs och vi gjorde oss klara att ge oss av. Med friska tag drogs de tunga pulkorna ner till en plats vid foten av kullen. Där gjordes en gömma för all materiel med undantag av den som behövdes för anfallet.

Efter en fotmarsch på några kilometer var vi framme vid utgångsläget för anfallet. Där fick vi uppleva en utsökt ordergivning av vår vän löjtnant Cederberg som skulle fungera som skvadronschef. Där sades bl a i förmanande ordalag att vi ej fick ge oss i närstrid med den arme fienden. Efter denna lärrika genomgång skulle så det hela ta sin början. Skvadronen skulle anfalla på linje och ta den höjd där fienden var grupperad. Anfallsstyrkan skulle storma när 4. pluton, som var understödspluton, kommit på plats. Detta dröjde emellertid och hela stormstyrkan stod huttrande och frysande i sitt utgångsläge. Till slut, efter »timmar» av väntan, kom klartecken från understödet och spelet kunde börja. Understödet öppnade eld och anfallsstyrkan stormade.

En nitisk kpist-skytt tyckte sig i dunklet se anstormande fiender. Han mejade obarmhärtigt ned dem. Detta var nu inga fiender utan en del av stormstyrkan. Händelsen åsågs av en förstkräckt major Fornell. När sedan plutonchefen kom till platsen möttes han av det skarpa beskedet att halva plutonen var bortskjutna.

Soldater irrade omkring på krigsplatsen och visste varken ut eller in. En bortsprungen soldat stötte vid detta tillfälle på vår major. Denne frågade naturligtvis vart den ensamme soldaten var på väg. Den påhittige vären var snabbtänkt och sade: »Jag skall ta vägskalet!» Den intet ont anande majoren tyckte naturligtvis att detta var bra. Soldaten knallade sedan iväg till sitt vägskalet. Där stod han resten av anfallet.

Oredan redde upp sig och plutonerna kunde trots förluster ta sina anfallsmål. Skvadronen återsamlades och intrycken summerades. Slutsatsen blev att anfall i skvadron var ett svårt företag.

Med 17 väntande juldagar framför oss gjorde vi sedan uppsittning i våra 903:or och ställde färderna mot K 3 kasern.

3 × 647 + 507

GAMMALT MODENYTT

När kungen i början av seklet besökte Göteborg frågade han en av stadens mer prominenta personer, som var känd för sin kvickhet:

— Nå, vem av Göteborgs alla vackra damer är egentligen vackrast?

— Det är fru Melin, ty om dagarna går hon klädd i siden och sammet och om nätterna tar hon på sig hermelin!

Ett manöverminne från 1886

Berättat av BROR JOHANSSON i Tibro

Under mina uppväxtår var jag mycket intresserad av de indelta livhusarerna, och vad de hade att berätta från sina regementsmöten. Det var 13 st. husarer från Ransberg, när det var fulltaligt. Följande var de sista, som tjänade: 87 Wäster, 88 Renström, 89 Thor, 90 Blomkvist, 91 Band, 92 Hult, 93 Blomberg, 94 Lindström, 95 Thorén, 96 Vik, 97 Ljungkvist, 98 Söder, 99 Sköld. Dessa var de sista numren på Vadsbo skvadron. En del av dessa var släkt. Således var 88 Renström fader till 87 Wäster och broder till 94 Lindström. 89 Thor och 95 Thorén var bröder och söner till gamle 89 Thor, som var med på Karl XV:s tid. Det var mycket, som gamle Thor hade att berätta från sin tjänst. Men om manövern från 1866 var det 88 Renström som berättade vid en paus i skördarbetet år 1907.

Renström talade då om, att han på manövern 1886 var med på en officerspatrull, förd av löjtnant Nyblaeus. Denne Nyblaeus blev sedermera överste vid K 3 och general och kavalleriinspektör 1914. Bland uppdragen som de hade ingick att utspaña var det fientliga högkvarteret var beläget. Det är att obser-

vera, att manskapet i patrullen hade bra kännedom om trakten. Patrullen fick av den civila befolkningen reda på att kronprinsen, som var befälhavare för den fientliga styrkan, hade sitt högkvarter i Pulsängen vid Lagerfors. Det gällde nu att komma över ån Tidan. Alla broar och övergångar var strängt bevakade, men manskapet kände till ett vadställe. De lyckades komma över ån, och sedan gjorde de en kringgående rörelse åt söder för att komma fram till Pulsängen. Detta lyckades. Med snabba hästar, gevär och dragna sablar störtade livhusarerna in i trädgården. Vakten hann endast avlossa ett skott. Kronprinsen, sedermera kung Gustaf V, satt vid ett bord i trädgården och drack mjölk och åt skorpor. Han frågade om de ville honom något. Då svarade löjtnant Nyblaeus, att han ville ha hans kungliga höghets namn på detta papper och erkänna, att han var fånge. Med detta papper plus vissa tillägg fick sedan Renström plus en man rida till Fimmersta gods. Där bodde under manövern kung Oscar II. Så miste kronprinsen befälsrätten en dag.

Detta var det största uppdrag, som jag varit med om, slutade Renström sin berättelse.

PV-soldatens mardröm

Helikopterövningen

Äntligen hade dagen kommit, som man hade längtat så mycket efter. I dag skulle man få flyga med en av marinens helikoptrar. Jag som aldrig hade flugit förut skulle för första gången få se jorden från ovan. Vi transporterades genom bilplutonens försorg till motorbanan, där vi gick upp i skogen och satte oss att vänta på helikoptern. Vida diskussioner om hur det skulle vara att flyga cirkulerade bland grabbarna, men jag försökte slå dövörat till så gott jag kunde. Även om jag inte kunde förneka att det pirrade i magen, så skyllde jag detta på att jag ätit för mycket till frukost i morse. Så med ens bröts alla diskussioner av ett från övningsfältet utanför kasern välkänt oväsen. Helikoptern var på väg att landa. Jag svalde den sista klumpen i halssen och sprang tillsammans med mina kamrater ner mot helikoptern. Nere vid maskinen yrde snön som under en snöstorm. Efter mycket krånglande hit och dit, så hade man i alla fall kommit på plats tillsammans med ryggsäcken. Så stängdes dörren av en man ur besättningen, och jag satte mig till rätta ännu en gång. Så höjdes varvet och farkosten vibrerade så man undrade om det verkligen gick att flyga med helikoptern. Ut genom de små fönstren såg man hur snön virvlade runt. Så rörde sig maskinen framåt, lyfte sig en bit över marken och satte iväg. Framåt, uppåt bar färden, och jag tittade ut lite förfärad över att man befann sig högt uppe i luften. Där uppför såg detta stora övningsfält, där man psrungit omkring och krigat, så litet och konstigt ut. Utsikten kunde man inte klaga på, och det var tråkigt när man var tvungen att göra sig klar för avstigning. Så började nedstigningen och jag lossade på bältet och flyttade fram lite på stolen, så att jag skulle komma snabbt ur. Helikoptern var nu endast någon meter över marken och piloten gjorde tecknet att hoppa. Förste man hoppade, och efter kom jag med ryggsäcken i handen. Plums, ner på alla fyra kom jag i den mjuka snön. Snabbt upp på benen igen och språng in i skogen, där löjtnant Jarvén tog emot oss och delade ut eldställningar i fall fienden skulle komma. Detta hände nu inte, så man kunde i lugn och ro diskutera med grabbarna om vad de tyckt om vår helikopterfärd. Så var det dags att kasta upp ryggsäcken på ryggen och gå den milen man flög tillbaka till kasern.

3.-skvadronare

Solen gassar över skjutbanan och nummer 27, i det civila skraddargesäll, skjuter bom på bom.

Till sist kommer löjtnanten: — Kan inte 27:an, som är van att trä i synålar, träffa prick?»

27:an, ilsken och varm: — Man trär väl för tusan inte i på trehundra meter, heller.

En gammal ryttmästare experimenterade för att få fram ett nytt slags öl. Så småningom trodde han sig ha kommit på något alldeles extra och skickade ett prov till ett laboratorium för analys.

Svaret han fick löd kort och gott: »Er häst har sockersjuka».

SIGNALPLUTON 1967–68 ...

Forts. från sid. 4

Reservbatteriet var en kilometer bakom oss. Det var inte så bra. Som gruppchef borde jag sett till att byta batteri innan vi lämnade packningarna. Nåja, även den bästa kan fela. Jag fick gå tillbaka efter reservbatteriet och när jag återkom till plutonen ville översten höra ett hörbarhetsprov med skvadronsstaben. Det gick bra och han nöjde sig med att avkräva mig en försäkran att nästa gång vi träffades skulle jag anmäla »batteriläget» till honom. Jag förmodar att han menade radiobatteriet, inte bil- eller ficklampsbatteriet. Jag har ännu inte mött översten igen, men jag medför alltid ett reservbatteri till radion för säkerhets skull.

På förmiddagen första dagen på julslutsövningen hade signalpluton en utbildningskontroll i telegrafi. Resultatet av denna blev officiellt i februari och det meddelades då till spaningskvadronen av sekundchefen. Den tysta minut som följde tar vi som ett erkännande av och en gratulation till det utmärkta resultatet. Spaningsplutonen på K 3 klassade nämligen ut alla andra förbands signalplutoner i milo Väst. (Därav vår slogan »Bäst i milo Väst».) Nåja, största förtjänsten av det goda resultatet måste tillskrivas rustmästare R S Karlsson, den bästa pedagog jag någonsin träffat. Han har alltid glimten i ögat och har fått oss intresserade av att nå höga resultat och att göra vårt bästa.

Varför nu allt detta skryt om signalpluton? Jo, det är ärlig, öppen reklam, riktad till de GCS-elever och övriga värnpliktiga som rycker in i juni och juli 1968. Lyssna inte på skolchefens påståenden att man har tråkigt på signalpluton. Nej, försök bli gruppchefer eller telegrafister på signal — ni kommer inte att ångra er.

Jan Eriksson

VOLVO SATSAR PÅ UTBILDNING

I vår företagsskola finns 3-åriga linjer lämpliga för pojkar och flickor i 16—17-årsålder, som vill satsa på en yrkesutbildning inom verkstadsindustrin.

Successivt stigande lön under utbildningstiden. Ansökningstiden utgår 1 juni 1968. Höttermi-
nen börjar i slutet av augusti.

Broschyr med anmälningsblankett kan erhållas från vårt anställningskontor eller vår företags-
skola.

FÖRETAGSSKOLAN
AB VOLVO
SKÖVDEVERKEN
SKÖVDE - Tel. 0500/107 00

En 87-årig livhusar, Frans Hägg från Värås, har i sitt minnes skattkammare plockat fram några episoder om sådant han tycker varit det roligaste och det svåraste han upplevt under sin tjänst på K 3.

Under en sommarmarsch hade vi kommit fram till Brosundet norr om Karlsborg. Vi skulle där simma hästarna över Göta kanal. Någon bro fanns inte men väl en pråm, som en gammal tant skötte. På den skulle vi lägga utrustningen. Jag talade om för tanten, att eftersom hästarna kunde vara oroliga så skulle vi stå nakna på pråmen och föra hästarna i lina. Men tanten var inte ledsen för det utan ropade: »Kom hit, husarer! Skrotet tittar jag inte på!»

Jag vill också berätta om den stämning som rådde en lugn stilla sommarnatt, när skvadronen gått i bivack. Det är en sak, som är svår att beskriva, för den som inte upplevt det. Innan tystnaden sänkte sig var det sång och handklaversmusik och kockarna förberedde för morgondagen. Hästvakten patrullerade och så småningom föll allt till ro. En del hästar lade sig för att vila. Andra stod hela natten. De gjorde som krokodilen, när han skall svälja sitt byte. Han kopplar ur sina käkleder. Hästarna kopplade ur sina knäskålsleder i bakbenen och stod och sov.

Under den ensamma nattliga vakten minns jag att jag tänkte på min dansande, roliga husartös, som jag en sommar fick köpa fem par skor till. Mina tankar gick också till hemmet och framför allt till min mor, som hade tre söner förutom jag själv och som alla var livhusarer.

Men allt var inte idyll på den tiden heller. Vi hade också svåra och hårda övningar. En som jag särskilt minns var en marsch på 8 mil med fullt fältpackade hästar. Den gick över den s k Strupen — på en stig över Blängsmossen — Lerdala — till en bit söder om Mariestad och åter till Skövde. Det var på hösten och nermörkt när vi kom åter och överste Nyblaeus tog emot vid järnvägsövergången. Folket i staden trodde de hade hört en jordbävning, men vad de hört var trampet från 2.000 hovslag som 500 hästar hade gjort.

Till slut vill jag uppmana er unga att också samla minnen, som ni kan berätta när ni blir gamla om hur, ni hade det här på K 3.

Jag har haft tillfälle att vid 4. december se uppvisningar, och jag vill säga, att det gläder ett gammalt husarhjärta att se att andan, det kända modet och det hänsynslösa anloppet hos truppen finns kvar. Kvar finns också de snabba besluten och modet att bära ansvar hos både befäl och trupp.

Glöm inte, ni unga, att fädernas bragder har intet värde. Du skall själv kunna spänna bågen och visa vad du kan!

OM VARTANNAT

Skotten bad att få köpa en sporre.

— Va, bara en sporre? Ska ni inte ha två?

— Nä, det räcker med en. Får jag bara fart på den ena sidan av märren, så hänger nog den andra med också.

NÅGOT OM DEN INDELTE ...

Forts. från sid. 3

Lunne, 8 3Bäckman, 84 Salin i Götlunda. Ett flertal husartorp var belägna mellan Töreboda och Moholm i byarna Fägre, Bellefors, Hjälstad, Vad, Smedby och Ransberg samt i området Hova—Mariestad. Samling för järnvägstransport till *Sannahed* och *Örebro* var i Töreboda. Husarerna skulle där i god tid infinna sig för ilastning på järnväg till Hallsberg respektive Örebro. Vid hemtransporten skedde också urlastningen i Töreboda. Paragraferna 60, 61 att i skrift färdas till och från samlingsplatsen togs dock av husaerna icke så allvarligt.

Det hände emellanåt, i synnerhet vid hemfärden, att tempot kunde bli rätt avancerat. Var hästen inbeordrad till Skövde avlämnades den direkt till förläggningen där.

Förenämnda mötes- och övningsplatser upphörde i och med år 1905, då nuvarande kasernen togs i bruk.

Rusthållshästarna avvecklades successivt och de indelta husarerna tilläts att vara kvar i tjänst så länge de kunde utföra lättare göromål. Tillfälle gav för husaren att friköpa torpet mot en billig penning. Enligt 1880 års pensionsbestämmelse erhöll husaren efter 30 års oförvitlig tjänst, 24 kronor per år intill det år han fyllde 65 år, varefter årspensionen utgick med 48 kronor.

Indelningsverket från 1500-talet har i stort sett behållit sin karaktär genom tiderna, med smärre förändringar och bestämmelser.

I Rusttjänst från 1679 heter det: Rusthållarna har att uppställa mönstergill karl (ryttare) och häst samt tillhandahålla beklädnad och utrustning mot skattefrihet till Kronan och fri från utskrivning. Från 1819 till 1888 delades kostnaderna lika mellan Kronan och rusthållarna för husarens beklädnad och utrustning, efter 1883 helt av Kronan.

Jag minns de gamla indelta soldaterna som stolta, plikttrogna och hedervärda samt förnöjda med sin tillvaro var en prydnad för bygd och land.

E. B. Larsson

PERSONALKÄNNEDOM

Kyrkoherden hade förrättat begravning och kaffedrickning pågick. Kyrkoherden, som satt som hedersgäst bredvid änkan, såg sig omkring bland gästerna och sa: »Jag tror inte att det är någon jag känner här? Jo, förresten, herrn där borta har jag träffat. Vem är det?»

Änkan: »Han står bakom disken i spritbolaget!»

En plutonchef kom in till en hårfrisör och fann en av sina soldater sitta där och bli klippt.

— Vad i allsin dar! Klipper Karlsson håret på tjänstgöringstid!»

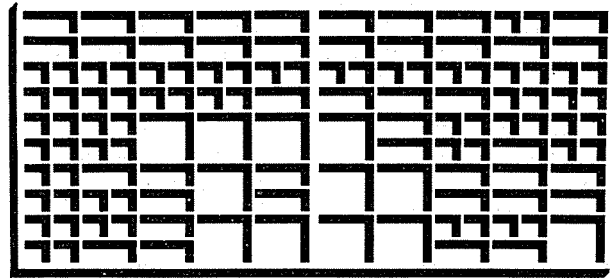
— Ja, det har vuxit på tjänstgöringstid!»

— Men inte allt!»

— Nej, men jag tänker inte heller låta klippa allt!»

Tryckeriet med
tekniska resurser
och stor kapacitet

strokirks bokindustri ab

MARIESJÖ - SKÖVDE - TELEFON 103 08

**BROR PETTERSSONS
FRISÉRSALONG**

Vasagatan 4 Telefon 119 21

REKOMMENDERAS

TIDSBESTÄLLNING — INGEN VÄNTETID

ALLIVSBUTIKEN

Med färskvaror som specialitet.

Tholins Livsmedel

Skaraborgsgatan 2 - Skövde - Tel. 0500/159 18

STROKIRKS

HERTIG JOHANS TORG - SKÖVDE - TELEFON 100 24, 102 12

BOKHANDEL

Skönlitteratur

Handböcker

Presentböcker

Pocketböcker

PAPPERSHANDEL

Skriv- och ritmateriel

Teknisk materiel

Skrivmaskiner

Presentartiklar

DU SOM RYCKER UT

håll kontakt med Ditt förband

Bli medlem i Kamratföreningen

Föreningsangelägenheter

Kamratföreningens organisation

Överstyrelsen
Postgiro 61 08 35

Ordförande	Sekundchefen	K 3	Skövde
Ledamöter	Ordföranden i respektive lokalavdelning		
Suppleanter	En ur respektive lokalavdelning		
Sekreterare och kassör	Fanjunkare G Lundh	Torgilsgatan 7 A	Skövde
Suppleant	Fanjunkare T Jönsson	K 3	Skövde
Revisor	Löjtnant C G Sjöblom	Fältgatan 17	Skövde
»	Fanjunkare E Äkvist	Våmb	Skövde
Suppleant	Ryttmästare K Bäckeskog	Rotegatan 9 D	Skövde
»	Fabrikör B Johansson	Erikslund	Tibro 2

Lokalavdelningar

	GÖTEBORG	SKÖVDE	STOCKHOLM
Postgiro	4 23 18	9 72 59	5 80 56
Ordförande	Ryttmästare G Brunius Strandvägen 21 Lerum	Major G Schildt Tallbacksstigen 6 Skövde	Ryttmästare T Grill Karlplan 16 Stockholm
Sekreterare	Ryttm J G Westerberg Törvedsgatan 11 Göteborg Ö	Ffm M. Hjalmarsson Skövde	Ryttmästare S Bendz Norrländsgatan 16 Stockholm C
Suppleant i överstyrelsen	Köpman B Larsson Johannesbergsgatan 30 Göteborg S	Förvaltare Fredrik Olsson Harkesvägen 18, Skövde	Sekreteraren

Redaktionskommittén för Livhusaren

Postgiro 61 09 17

Redaktör och ansvarig utgivare	Ryttmästare E Hedenstierna, K 3, Skövde	0500/105 60
Biträdande redaktör	Ryttmästare S Ahlander, Wennerbergsg 11, Skövde	0500/102 12
Ekonomichef	Fanjunkare E Pettersson, K 3, Skövde	0500/105 60
Distributionschef	Fanjunkare G Lundh, Torgilsgatan 7 A, Skövde	0500/130 84
Revisorer med suppleanter	Se överstyrelsen	

Meddelande från redaktionen

LIVHUSAREN utkommer med två nummer årligen.

Pris per nummer: 2 kronor.

Prenumeration sker genom insättande av 4 kronor på postgiro 61 09 17.

Adressförändringar bör skriftligen insändas till redaktionen och respektive lokalavdelning.

I samband med Livregementets 300-årsjubileum den 27 augusti 1967 framfördes följande minnesord av f.d. sekundchefen och kavalleriinspektören, generalmajoren Henry Peyron. Trots att han den 14 juni uppnår den aktningvärda åldern av 85 år äger han fortfarande sinnets ungdom, vilket talet bär vittne om.

»Med ålderns rätt tillåter jag mig rikta några ord till kamrater vid Livregementets olika förband.

Låt minnen av gångna tider passera revy. Dessa minnen, vilka stammar från epoker i våra liv, då vi verkat vid förband inom det stolta Livregementet och då vi i dess fana eller standar sett symbolen för vårt krigsmannayrke.

Främst minnas vi våra upplevelser i fält. Vi har visserligen inte, som våra förfäder, kämpat mot en verklig fiende. Men vi har hågkomster av »krig i fred» av otaliga övningar för danande av krigsdugliga truppstyrkor av olika slag. Vi minns »kungamanövrer» och andra större fälttjänstövningar i olika delar av landet. Vi minns också fältmässiga övningar i närheten av våra garnisonsorter. Från alla dessa övningar av skiftande art kan vi, var och en av oss, hämta ljusa hågkomster, bl a beträffande lägen, då vi lyckades lösa våra taktiska och fältbetonade uppgifter. Men det kan även finnas mörka hågkomster. Detta gäller framför allt misslyckanden, förorsakade av vår »uraktlåtenhet att handla» i rätt tid.

Låt oss vidare tänka tillbaka på den dagliga rutinverksamheten vid förbandet, särskilt då utbildningsarbetet. Detta måste ju präglas ej blott av befällets grundliga kunskaper och förmåga utan även av »anda» och »fart». Och i den mån så var fallet har förvisso denna verksamhet skänkt oss värdefulla, ljusa minnesbilder.

Och slutligen har vi minnen av kamratskapet. Ett gott kamratskap innebär bl a att man kan lita på varandra. Och samarbete, särskilt i allvarliga lägen, är i hög grad beroende just av gott kamratskap. Vi har alla säkerligen anledning att med glädje och stundom med beundran tänka på många goda, kära kamrater under våra tider vid Livregementet.

Kamrater, låt oss i varm tacksamhet hugfästa våra minnen — fältmässiga skeenden och upplevelser, verksamheten inom förbandet, kamratskapet.»

Henry Peyron

Ett antal exemplar av minnesskriften finns fortfarande att beställa hos stabschefen, K 3, Skövde, skriftligt eller per telefon 0500/105 60, anknytning 381.

Pris 15: — + exp- och postförskottsavgift.

På gamla dagar fick Lasse Måns flytta in i stugan bredvid Heden, där livskvadronen brukade hålla sina möten. En gång när man höll korum var Måns med och stapplade fram inför fronten och vände sig till ryttmästaren:

— Är detta Liv? frågade han.

— Nej, det är det icke, blev svaret.

— Jaså, då har jag aldrig sett så många döingar på en gång!» sa Måns och gick därifrån.

En mörk kväll hade fanjunkare Ö gått vilse under en övning. Han gick in i en bondgård för att fråga efter vägen.

Frun i huset följde honom ut på trappan för att visa hur han skulle gå.

När han gått en liten bit ropade hon efter honom:

— Akta sej, det är ett vattenfyllt dike intill vägen!

Fanjunkaren svarade: — Ja vet det, för nu ligger jag där!

Allmänbildande undervisning
Arbetsledar- och läraruppgifter
Goda framtidsutsikter
God lön
Gott kamratskap
Idrott och friluftsliv
Motorteknisk utbildning
och körvana
Teknisk skicklighet

Allt detta får Du som fast anställd.

K 3 kommer under de närmaste åren att behöva unga män med

FRAMÅTANDA
SJÄLVFÖRTROENDE
ANSVARSVILJA.

Kontakta rekryteringsofficeren K 3!

Tel: 0500/105 60 ankn 411.